A čtvrtý šel nakoupit

Napsal uživatel Lenka Fránová - Leňucha
Sobota, 07 Červenec 2012 08:23

Sedí za pultem a tváří se otráveně. Podívá se na zápěstí a proklíná tu maličkou a neskutečně pomalou hodinouvou ručičku. Do konce šichty zbývá půl druhé hodiny, tedy celá věčnost. Samoobsluhou se blíží několik postav. Plní sáčky pečivem, zkoumají data expirace na etiketách, napomínají nezbedné děti. Občas jedna z nich dojde až k pokladně, vyskládá potraviny na pult, čímž ji na přibližně třicet sekund vytrhne ze zamyšlení. Nepřítomně bere zboží do rukou a postupně účtuje. Hlavou se jí honí myšlenky, co všechno ještě musí udělat. Nakoupit, zajít do banky, vyzvednout boty z opravny a zastavit se v papírnictví, protože malá potřebuje do školy barevné papíry. Hlavně jestli babička nezapomněla, že ji má vyzvednout z družiny a vyvenčit psa, a taky že ji bude mít celý víkend na starost, protože maminka si konečně udělala čas vyrazit se starou partou na vandr...

K pokladně dorazí postarší pán a na pult položí nákupní košík, čímž ji nepříjemně vyruší. Nevrle začne markovat nákup. Vše se zdá zpomalené.
„Rohlíků?" protáhne.
„Deset"
„Tak to bude stosedmdesát devět, prosím," zmáčkne tlačítko a na displeji vyskočí příslušná částka.
„Drobnější byste neměl?" otáže se vyloženě rozladěně, když jí pán podává tisícikorunu. Zatímco stařík loví v peněžence mince, zadívá se z okna. No jasně. Ještě v poledne bylo nebe jako vymetené, teď se zatáhlo a zřejmě se zvedal i poměrně silný vítr, neboť lidem venku začaly vlát vlasy a šaty. To zasebude cesta domů. A co jestli špatné počasí vydrží a ona v tom nečasu bude muset jet a spát venku? Nebyla už tolik let... Co se vlastně bere s sebou, když má být hnusně? A není už na to přeci jenom stará? Ale tak i kdyby to mělo být naposledy...
Mezitím starý pán najde požadovaný obnos, fasuje účtenku a obtěžkán nákupem odchází. Za ním následuje dívka kupující si časopis a tabulku čokolády, po ní maminka se zlobivým synkem, který si už mezi regály vybrečel zmrzlinu a nyní loudí lízátko. Maminka ho odbývá, urychleně platí a táhne ho ven, čímž se krámek vyprázdní a ona zůstává sama.
A tak sedí dál a přemýšlí. Pohled z okna nevěstí nic dobrého, větve stromů jsou už úplně ohnuté, na chodník dopadají první kapky a lidé se začínají shánět po deštnících. Ti, kteří je již mají, ale zase zápolí s větrem. Jedné paní na ulici deštník uletěl a teď se kutálí po silnici a vítr si s ním kope sem tam. Ozve se zatroubení a zaskřípění brzd, když se za ním paní vrhne přímo

pod kola jedoucího auta. Paní sbírá deštník, na řidiče dělá omluvné gesto a malými krůčky, stále se potýkajíce s větrem, odbíhá ze silnice.
Další dění venku už nevidí, neboť jí výhled zastoupí vysoký muž v dlouhém černém plášti a klobouku. Povzdychne si, ani se na něj nepodívá a začne posílat zboží do sběrníku za pokladnou. Muž skládá na pás stále více a více potravin.zvenčí se ozve výkřik. Chce se podívat, co se děje, ale muž (se kterým křik zvenčí evidentně vůbec nic nedělá) stojí před oknem tak, že vidí pouze úzký nicneříkající pruh obrazu dění za výlohou. Nervózně bere do rukou zboží a rutinními, nyní však poněkud trhanými pohyby je přikládá k senzoru, zatímco si vytahuje krk jak jen může, aby viděla, co se děje venku. Muž stále působí netečně, nehyně stojí a čeká, až čárovou kontrolou projde i poslední položka.
V proužku okna se začínají míhat postavy lidí, je vidět něco jako dým, ale to se jí asi jenom zdá. Auta zastavují, ozývají se podivné rány, křik sílí. Že by se opravdu něco stalo? Konečně se dostane na konec tohoto velkého nákupu, na displej vyhodí konečnou cenu a částku zopakuje nahlas. Muž jí podává bankovku. Je celá nějaká zvláštní, krom toho, že je velice špinavá a potrhaná, nikdy žádnou takovou neviděla. Teprve teď ji napadne podívat se na podivného zákazníka a zvedne oči. Je strašlivě vyhublý, vypadá, jako by jho tělo tvořil víc plášť než skutečné maso, obličej má tak umolousaný, že vypadá jen jako černý stín pod krempou klobouku. Temně se na ni usměje téměř bezzubým úsměvem, až ji z toho zamrazí v zádech, pokyne, a držíce v každé ruce tašku s nákupem, odchází.
Ona si nechápavě prohlíží neznámou bankovku, pak jí najednou dojde, že se vlastně něco děje venku a otočí zrak k oknu, aby viděla ten neuvěřitelný výjev. Ulice je celá rozbořená, uprostřed silnice stojí několik aut. Odněkud se valí hustý šedivý dým, který zahaluje domy naproti krámku a celou oblohu. Lidé pobíhají. Křičí. A tím vším klidně a pomalu projíždí její podivný zákazník na vysokém a stejně jako on vychrtlém koni, následován třemi velmi podobnými společníky. Něco jí říká, že ten poslední vandr už nestihne...

Malý Trapsavec 2012